

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560581856/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

alle Syge, flere Mile heromkring,« sagde hun, »ere mig ikke fremmede. Jeg vil nu gjerne indrømme, at der kan findes Enkelte, som have prøvet Smerter, der i og for sig ere større end mine, men det er haardføre Naturer, de lide mindre ved det, end de Empfindtlige lide ved de ringere Smerter! og jeg er saa uendelig empfindtig!»

Man tør næsten troe, at Interessen for *Christian* var mere vakt ved Tanken om hans tidlige Sygelighed end ved hans Violinspil; han maatte og skulde blive paa Gaarden hos dem tre, fire Dage. Der var jo en god Leilighed for ham til igjen at komme hjem til Odense, Hr. Greven skulde om fire Dage derhen, idet han reiste til England.

Bordet var festligt dækket; de blændende hvide Servietter stode som Vifter i de lange Champagneglas. Lysene straaled fra solide, prægtige Solv Armstager. Enhver af Herrerne tog sig en Dame; *Naomi* flagrede som en Fugl fra dem; hun nærmede sig *Christian*.

»Vil Kunstneren være min Cavaleer?« spurgte hun, stak sin Arm ind under hans og førte ham tilbords. Blodet brændte ham i Kinderne; han bar sig keitet ad.

Naomi hviskede til Gouvernanten: »Saaledes skulle vi sidde i den anden Verden, Paradiesfugl og Krage ved Siden af hinanden! – Men De maa underholde Deres Dame!« sagde hun til *Christian*, »eller vil De være Dame, saa er jeg Cavaleer!« og nu sørgede hun for hans Glas.

Han følte, at hun var ham overlegen i Frihed og Munterhed, ja i Alt. Der laac Spot, men dog et Slags Hengivenhed i hvad hun sagde til ham. Med hele sin Sjel var han hendes, og meer og meer blev det ham bevidst. Bestandig skjærkede hun i for ham, og uden Tanke drak han Glas paa Glas! Blodet lob ham raskere gjennem Aarerne, han fik nogen Veltalenhed, »han tog sig op,« som *Naomi* kaldte det. Nærved dem sad den blonde *Ludvig*, Politimesterens Son, og i Skinsygens Qvaler spiste han for Tre, det fornuftigste Middel mod ulykkelig Kjerlighed, og *Naomi* lod ham ret føle, hvor hun hyldede *Christian*.

»Hendes Skaal, De mener!« hviskede hun til ham, og stødte sit Glas mod hans.

»Det er Deres!« sagde *Christian*; Vinen havde løst hans Tunge.

Man reiste sig; *Naomi* smuttede fra ham. Forlegen trak han sig tilside, han vovede ikke at nærme sig hende; dybt følte han, at der mangede ham meget i at kunne være med i Verden.

Der blev dandsset; heller ikke heri kunde han tage Deel; ikke eet Trin forstod han at gjøre. *Naomi* fløi som en Sommerfugl gjennem